

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТА

Докторске академске студије

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1.1. ДАТУМ И ОРГАН КОЈИ ЈЕ ИМЕНОВАО КОМИСИЈУ

Одлуком бр.1464/1, донетом на седници одржаној дана 25. априла 2024. године, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду образовало је Комисију за оцену докторске дисертације докторанда **Теодоре Матић** под насловом „**Научно дело Александра Поповића**”, урађену под менторским руковођењем др **Еме Петровић**.

1.2. САСТАВ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. МЕНТОР

Име и презиме: Ема Петровић

Звање: редовни професор

Ужа научна област: оријенталистика

Датум избора у звање: 15.9.2016.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

2. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Дарко Танасковић

Звање: редовни професор, академик

Ужа научна област: оријенталистика

Датум избора у звање: 8.4.1988.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

3. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Мирјана Маринковић

Звање: редовни професор

Ужа научна област: турски језик и књижевност

Датум избора у звање: 17.4.2019.

Установа на којој је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду

4. ЧЛАН КОМИСИЈЕ

Име и презиме: Слободан Илић
Звање: редовни професор
Ужа научна област: оријенталистика
Датум избора у звање: 27.5.2019.
Установа на којој је запослен: Near East University, Nicosia, Cyprus

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) презиме:	Теодора (Рајко) Матић
Датум и место рођења:	28.12.1990. у Београду
Наслов мастер рада:	<i>Аутобиографски елементи у савременој књижевности Магреба на француском језику</i>
Датум одбране мастер рада:	2.7.2014.
Установа где је одбрањен мастер рад:	Филолошки факултет Универзитета у Београду
Научна област из које је стечено академско звање мастера:	Оријенталистика

III СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

Три научна чланка кандидаткиње Теодоре Р. Матић објављени су 2017., 2018. и 2019. године, препречка рада на докторској дисертацији о научном делу Александра Поповића.

2017. *Симболика сахат-кула: (нео)османски механизми моћи*. Годишњак за социологију Филозофског факултета у Нишу (М52), ИССН 1451-9739, XIII/18, стр. 59-72.

2018. *Појам отворене цивилизације : унапређење сарадње Србије и Турске на пољу науке и образовања*. Годишњак за социологију Филозофског факултета у Нишу (М52), ИССН 1451-9739, XIV/21, стр. 99-109.

2019. *НотоBalkanicus у транзицији: перцепција и аутоперцепција*. Биланс транзиције у Србији и на Балкану. Научни скуп са међународним учешћем *Традиција, модернизација, идентитети* X, Ниш : Филозофски факултет, стр. 231-240.

IV НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Научно дело Александра Поповића

V ПРЕДМЕТ И ЦИЉ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Као општи циљ истраживања кандидаткиња је навела постављање теоријског (временског и просторног) оквира, систематизацију радова Александра Поповића и непристрасну критичку анализу његових дела праћену објективном оценом и презентовањем резултата истраживања које би требало да допринесу научном сазнању у ширем смислу. Верујући да научно дело и заоставштина Александра Поповића, до сада недовољно познатог нашој јавности, завређују пажњу, један од циљева који поставља је да ова дисертација буде допринос у том смеру. То подразумева подсећање на Поповићев приступ научним проблемима којима се бавио, указивање на феномене који су представљали област његовог научног интересовања и расветљавање домета и значаја његових истраживања, као и степен актуалности питања која су га заокупљала у датом социјалном и политичком контексту.

У последњем параграфу сажетка дисертације кандидаткиња је резимирала речима: „Верујемо да је тема нашег истраживања вишеструко релевантна за интердисциплинарну област научне оријенталистике (али не и ограничена на поменуто, уже оријенталистичко усмерење) и да има потенцијала да постане вредан камен у мозаику југословенско/српско-француских оријенталистичких веза. Претенциозно и нескромно би било надати се да ће и резултати наше анализе бити од користи, превасходно колегама оријенталистима, и надихнути друге истраживаче и преводиоце да се ближе упознају са Поповићевим научним делом и, донекле маргинализованим, а богатим темама периферног ислама, али нам је та мисао ипак била водиља у раду.“

VI ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ ИСТРАЖИВАЊА ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидаткиња као срж дисертације поставља истраживање Поповићевог научног доприноса и организаторског деловања (укључујући иницијативе за одржавање скупова и конференција) с фокусом на његову оријенталистичку заоставштину, као и валоризацију његовог дела у ширем контексту. Кључна разматрања којима се кандидаткиња бави у својој дисертацији су следећа:

- Значај ауторовог школовање у Београду и каснијег усавршавања у Француској као подстицај његог избора истраживачких области и методолошког приступа.
- Областима у којима је аутор дао најзначајнији допринос и оцена аутентичност његових истраживања.
- Ауторови циљеви на микро и макро плану.

- Релевантност ауторових истраживања и сазнања која су из њих проистекла у данашњем социо-културном и политичком контексту (узимајући у обзир временску дистанцу).

УШКРАТАК ОПИС САДРЖАЈА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Теодоре Матић обухвата 120 страница формата А4, и подељена је на поглавља: Увод (1-23 стр.), 1. Класични период – научноистраживачко ангажовање (24-40 стр.), 2. Периферни ислам – научноистраживачко ангажовање (41-75 стр.), 3. Периферни ислам – просветно-педагошки рад (76-80 стр.), 4. Место А. Поповића у домаћој и страној оријенталистици и закључна разматрања (81-84 стр.), 5. Лична сведочења и утисци (85-91 стр.). Дисертација садржи и библиографију радова А. Поповића која броји 166 библиографских јединица, литературу, прилоге, напомене о транскрипцији и списак мање познатих акронима и скраћеница.

Уводни део дисертације чији је примарни циљ приказ и покушај објективног вредновања научног дела Александра Поповића, састоји се од три главна одељка: прегледа биографије А. Поповића, његове методологије и критичког приступа, и излагања структуре рада.

На самом почетку дисертације се реконструише академска и приватна биографија Александра Поповића, од југословенских почетака на Филозофском факултету у Београду, где му је оријенталну филологију предавао чувени професор Фехим Бајрактаревић, преко наставка студија и усавршавања у Француској, до повратка „коренима“ и врхунца каријере на пољу балканског ислама. У циљу што ближег упознавања са личношћу, академским идеалима и стремљењима А. Поповића, кандидаткиња се у великој мери ослањала на непосредна Поповићева сведочења, као и на сведочења његових блиских сарадника, колега и пријатеља. С тим у вези, пето поглавље дисертације насловљено „Лична сведочења и утисци“ даје увид у целокупни текст или одломке појединих чланака *In memoriam* на различитим језицима (на француском, српском, грчком и енглеском), и има циљ да додатно расветли аспекте Поповићеве личности и буде својеврсна допуна уводном излагању о његовој биографији.

Одељак који се бави методологијом и критичким приступом има двојаку улогу: да образложи методолошке изазове и изабрани пут у погледу организације и структуре рада за које се ауторка тезе одлучила, и да сажето прикаже Поповићев научни стил и методолошки приступ, да би потом био репродукован у једном делу дисертације. У концизној анализи, Т. Матић се бавила одликама Поповићевог стила у презентовању научних резултата као логичној „последници“ научног истраживања, али је посебну пажњу посветила и различитим фазама истраживања и уопште, приступу феноменима који су Поповића заокупљали (коришћење фиша, теренски рад, систем „3 volets“, систем „сељака с Дунава“ итд.). Имајући у виду да је у више Поповићевих чланака синтагма „*problèmes d'approche*“ заузимала централно место, у делу дисертације која се бави методологијом се излаже синтеза потешкоћа на које је аутор указивао, од којих је само део методолошког карактера, док се један удео односи на практичне изазове или проблеме условљене друштвено-политичким факторима.

Последњи одељак у уводном делу посвећен је структури дисертације и најављује поглавља која ће уследити, њихову хронолошку, логичку и тематску повезаност. Кандидаткиња такође излаже аргументе за одступање од уобичајене и проверене организације овог типа рада кроз доследно уважавање ужих подела на различите (оријенталистичке) дисциплине, већ Поповићеву веома богату и разнородну библиографију која обухвата монографије, научне студије и чланке, приказе, енциклопедијске одреднице, критике и др., најпре хронолошки дели на ранији, „класични“, и потоњи, модерни, „периферни“ ислам.

Прво поглавље насловљено „Класични период – научноистраживачко ангажовање“ ставља у контекст Поповићев „класични“ опус и стваралаштво претежно арабистичког и исламолошког усмерења, које се у великој мери бави различитим аспектима побуне црних робова Занца у Абасидском халифату у 9. веку, феномену на који је усмерена и Поповићева докторка дисертација под менторством Шарла Пела. Највише простора је посвећено приказу и анализи Поповићеве докторске тезе, чији је циљ такође двострук: сакупљање извора, радова и мишљења која поседујемо кроз груписање и компаративни приступ, и извођење закључака који се намећу кроз анализу писаних извора. Поповићева докторка теза одбрањена 1965. године у Паризу установиће поједине константе у Поповићевом научном раду које је кандидаткиња настојала да издвоји и на што систематичнији начин дескриптивно опише. Кроз зналачко и посвећено излагање хипотеза о средњовековном догађају који је потресао Абасидски халифат али о ком имамо веома ограничене изворе, Поповић је успео да створи вредно дело отвореног типа са изразитим компаративистичким и позитивистичким карактером и смислом за критичко сагледавање доступне грађе. Након критичког вредновања Поповићеве докторске тезе, кандидаткиња се осврнула на значај и утицај картезијанске мисли и еминентних француских оријенталиста на Александра Поповића и његов научни допринос у „класичној“ фази. Оваква врста анализе била је усмерена на чињеницу да је напуштање Југославије 1954. године за А. Поповића било коначно, у смислу да је Француску изабрао за своје ново место становања и научног прегалаштва, и да је највећи део Поповићевог опуса настао на француском језику. Међу именима која су највише утицала на Поповићеву мисао и начин рада, посебно у првим годинама његовог научног ангажовања, кандидаткиња издваја Максима Родинсона, Клода Каена, Шарла Пела, Бернара Луиса, Жана Соважеа, Луја Масињона, и указује на њихове одјеке у Поповићевом делу класичног периода. Поред докторске дисертације као централног дела Поповићевог доприноса арабистици средњовековног периода око ког тематски и хронолошки гравитирају неколики чланцио проблематици Занца, укључујући личност вође побуне, Алија бин Мухамеда, и различите аспекте побуне, на које се кандидаткиња у анализи враћа, поглавље о класичном периоду Поповићевог научног ангажовања се закључује библиографијом радова релевантног за поменути период. Кандидаткиња у овом поглављу такође указује на значај које Поповићево истраживање и објављена дела имају за изучавање побуне Занца и закључује да ауторова докторска дисертација представља синтетичку студију која и даље представља најкомплетнији „приручник“ о побуну Занца који нам је доступан и који је још увек главна референца савременим ауторима и истраживачима на ту тему, од стручних публикација и предавања до аматерских интернет сајтова.

Друго поглавље о Поповићевом научноистраживачком ангажовању на пољу периферног ислама чини централни део и окосницу докторске дисертације; по обиму и значају сразмерно прати место које је изучавање периферног, балканског, ислама заузимало у академској каријери А. Поповића. На почетку поменут значај који се поклања сагледавању Поповићеве биографије још једном долази до изражаја јер кандидаткиња сматра да је важно нагласити да је заокрет од

класичног, средњовековног периода арапске историје ка модерним и савременим манифестацијама периферног ислама био у идејном повоју још у Поповићевим студентским годинама на Семинару за оријенталну филологију, када је на фише бележио проблематику балканског ислама који га је заокупљао. Том констатацијом се побија уврежени закључак да је маргинална област балканског ислама поље које је Поповић касније открио и приклонио му се, да би се потом афирмисао као један од водећих стручњака, већ се истиче континуитет Поповићевог истинског занимања за муслиманске заједнице на Балкану и виталност његове жеље да свој кључни допринос пружи на овом разнородном, богатом и веома динамичном терену. Истичу се Поповићева одважност и храброст у искорак из доминантне области, арапског ислама, ка недовољно истраженим, разнородним појавним облицима балканског ислама који до тада нису побуђивали велико интересовање европских оријенталиста или локалних стручњака. Ову фазу одликује компаративизам који се читава у трострукој теоријској и практичној анализи којој Поповић приступа : анализи односа дате исламске заједнице са другим исламским заједницама које живе на истом географском простору, односа дате исламске заједнице са другим хришћанским или неисламским заједницама које живе на истом географском простору, и односа дате исламске заједнице са другим исламским заједницама у другим деловима света.

Пре приступа анализи аспеката периферног ислама, кандидаткиња се осврнула на избор терминологије при превођењу с француског на српски језик, посебно на термилошки пар *исламски – муслимански*. У светлу саопштења Дарка Танасковића „Исламска или муслиманска култура у Босни“ на научном скупу „Ширење ислама и исламска култура у босанском ејалету“, изложени су аргументи и важност коју повлачи употреба одређених термина у оквирима балканског ислама, при чему кандидаткиња напомиње да је термилошки избор у неким случајевима повезан са веома комплексним политичким, друштвеним и социолошким факторима и повлачи са собом читав спектар последица које неретко излазе из оквира научних разматрања.

Доследно пратећи план најављен у уводном излагању, у дисертацији се пажња поклања утицају француских оријенталиста и на Поповићево бављење периферним исламом, у првом реду на научнике који су Поповића увели у истраживачке групе, отворили му врата ка колективним пројектима и подржали га на путу научноистраживачког и педагошког ангажовања. Нека од поменутих имена су Александар Бенингсен, Марк Габорио, Жил Вајнстајн, Никол Гранден, Шарл Пела...Кандидаткиња се трудила да пружи што исцрпније објашњење или да примером илуструје Поповићеву сарадњу са поменутих оријенталистима, при чему је често бирала једно репрезентативно дело или пројекат које структурално и методолошки прати Поповићев приступ и представља уже тематско одређење. Нека од тематских одредница балканског ислама којим се Поповић неуморно бавио обухватају муслиманску штампу и књижевност, мистичке редове, магију, образовне институције, као и лингвистички допринос ком у дисертацији није посвећено посебно место. Највећа пажња поклоњена је капиталној студији *L'Islam Balkanique* (њеној структури, важности, друштвено-политичким условима у којим је настала, утицајима и рецепцији); локалној муслиманској штампи која је Поповићу уједно била и циљ и средство јер је представљала веома драгоцен извор информација „из прве руке“ али и предмет истраживања *perse*; суфизму и дервишким редовима, при чему кандидаткиња приступа дубљој анализи Поповићевих радова који су посвећени реду бекташија и рифаија, док радове „општег типа“ и оне посвећене осталим мистичким редовима у исламу помиње и смешта у хронолошки оквир. Специфичност

прикупљања грађе за пројекте посвећене дервишким редовима огледа се у тзв. „дервишким турнејама“ одржаним на Поповићеву иницијативу са неколицином блиских пријатеља у периоду између 1982. и 1986. године.

Поглавље о периферном исламу се завршава заокруженим прегледом Поповићевих чланака посвећеним магијским веровањима и ритуалима у исламу. Будући да је, по сведочењу кандидаткиње, научно истраживање на тему магије које су практиковале муслиманске заједнице на Балкану и које највећим делом почива на писаним изворима с краја 19. и из 20. века представљало почетак краја ауторовог по много чему изузетног животног и научног пута, који је окончан 1. октобра 2014. године, одељак који се бави темом магије је био покушај да се сумирају Поповићеве думети на овом мултидисциплинарном терену и да се увиди у којој мери су реализовани његови дугорочни планови и научни пројекти. Сходно чињеници да је област периферног ислама најобимнија и најмање прегледна, у одељцима посвећеним магији и дервишким редовима се налазе сугестије о пожељном редоследу консултовања литературе по принципу ког се аутор држао у већини својих излагања : од општег ка појединостима, од једноставног ка сложеном. У методолошком смислу и погледу трагања за грађом, Поповићеве истраживање магијских веровања у југоисточној Европи почива на прикупљању писаних извора и анализи истих, при чему најчешће наводи оригинал и на француски језик преводи делове из репрезентативних дела локалних доктора, етнолога и историчара који су дали допринос на овом пољу, али се не користи теренским истраживањем да би дошао до података.

Треће поглавље и даље третира област периферног ислама али се фокус помера са научноистраживачке области и радова објављених и расутих у непрегледним домаћим и страним научним публикацијама ка мање опипљивој, често занемариваној а једнако значајној области просветно-педагошког рада. Иако веома скромно по обиму, поменуто поглавље валоризује Поповића кроз улогу предавача и активног посредника у преношењу знања, најчешће у формалном оквиру неке од најпрестижнијих француских образовних и истраживачких институција попут CNRS-а и EHESP-а. Поменуто поглавље приказује Поповићеве организаторске способности и визионарске таленте у другачијем светлу, често из перспективе његових студентата или кроз пример наставног програма одређеног семинара. Кандидаткиња резимира следећим речима: „Поповићева предавања су пратила мисаону нит и структуру на коју смо указивали и у случају његових чланака и огледа: излагање контекста и веома јасне временске и просторне структуре, историјски увод, биланс претходно постигнутог, референце на релевантне изворе и грађу, детаљна анализа извора, имајући у виду различитости у образовању полазника и интердисциплинарни карактер тема, отворени „крај“ излагања који подстиче слушаоце да размишљају о датој теми и дају свој допринос.“

Логичан след представља четврто поглавље у ком се сумирају Поповићева академска достигнућа у процесу сагледавања његовог места у домаћој, француској и делимично, турској оријенталистици. У погледу Поповићевог места у српским оријенталистичким круговима, али и шире, кроз призму рецепције његовог дела од стране академске јавности, изнете су поједине хипотезе о узроцима Поповићеве маргиналности и неправедне запостављености, које додатно долазе до изражаја када се имају у виду благовремени преводи Поповићевих дела на остале европске (и не само европске) језике и заступљеност у курикулуму страних универзитета на којима се изучавају оријентални језици и историја ислама. Индикативан је пример Турске као земље у којој је преведен значајан обим Поповићевих студија, посебно оних на тему дервишких редова и балканског ислама, при чему не треба заборавити да је један од

најзначајнијих издавача Поповићевих дела издавачка кућа ISIS Синана Кунералпа. Скреће се пажња на чињеницу да највећи део Поповићевог богатог опуса још увек није преведен на српски, матерњи језик његовог аутора, и изражава запитаност о мери у којој смо закаснили за такав подухват. Како је тема посвећена научнику који је рођен у Београду а свој радни век у највећој мери провео у Паризу, његово несвакидашњи академски пут и научни допринос уписују се истовремено у оквире југословенске и француске оријенталистике, а тиме и у шире токове светске оријенталистике. Кандидаткиња сматра да бисмо термину „оријенталистика“ у овом случају требали прићи неоптерећени познавањем садржаја Саидове студије о оријентализму и нада се да је дисертација о научном делу Александра Поповића само један у низу корака ка (бољем) познавању и валоризовању његовог стваралаштва и надоградње оријенталистичких знања на темељу српско-француских оријенталистичких веза.

Пето поглавље прати хронолошка библиографија радова Александра Поповића, што доприноси прегледности и бољем увиду у ауторов опус и динамику објављивања радова, након чега следи списак литературе, напомене о транскрипцији и навођењу страних имена, списак скраћеница, прилози који представљају визуелне приказе Поповићевих фиша, руком писану посвету професору Бајрактаревићу и библиотеци Семинара за оријенталну филологију уз Поповићев својеручни потпис, одредницу из Енциклопедије ислама и преглед заступљености публикација Александра Поповића у Европи и свету.

УШОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ И НАУЧНИ ДОПРИНОС ДИСЕРТАЦИЈЕ

Научни допринос дисертације огледа се у пружање увида у развој мисли и академски пут једног од водећих стручњака за периферни ислам и настојањима да овај рад обогати наша сазнања на терену домаће и француске научне оријенталистике, посматрајући „феномен“ Александра Поповића не изоловано, већ у ширем смислу, кроз уважавање интелектуалне климе у француским оријенталистичким круговима у којима су деловали Луј Масињон, Максим Родинсон, Жан Соваже и друга истакнута имена. Кроз праћење Поповићеве биографије и реконструкцију његових студентских дана на Филозофском факултету у Београду, настављање мисије Фехима Бајрактаревића у погледу афирмације југословенске оријенталистике али и везе које је одржавао са колегама и пријатељима, укључујући његове сапутнике на „дервишким турнејама“, дисертација представља један важан камен у мозаику историје југословенске оријенталистике. Кандидаткиња не занемарује ни значај интелектуалних размена и конференције које је Поповић иницирао и организовао, и осим теоријских доприноса, истиче Поповићев просветно-педагошки рад као важан вид ангажовања који је текао напоредно и у хармонији са научноистраживачким деловањем.

Имајући у виду лингвистички критеријум и чињеницу да су, осим ретких изузетака, радови Александра Поповића примарно објављени на француском језику, допринос дисертације се читава и у излагању и бољем познавању релевантне литературе. Иако оријенталисти који не познаје француски језик неће бити олакшано ишчитавање Поповићевих радова у оригиналу,

кандидаткиња се трудила да наведе доступне преводе на друге језике где год је то било могуће и тиме заинтересованом колеги и нефранкофоном читаоцу пружи алтернативу и подстицај за ближе упознавање са Поповићевом научном мисли.

У дисертацији се помоћу више примера илуструју Поповићева неконвенционалност, далековидост и визионарски квалитети, како у избору области научног деловања, тако и у погледу методолошког приступа, а његова разматрања су оцењена као актуална и данас, упркос историјски немало измењеним околностима. Осим знанственог доприноса Поповићевог рада, кандидаткиња истиче његову склоност ка сарадњи и колективним научним пројектима из којих су се изродили веома вредни зборници и размене. Стога, изучавање ауторовог дела и биографије које је предмет дисертације може имати и вишеструку практичну примену.

IX ПРОВЕРА ОРИГИНАЛНОСТИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

На основу *“Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду”* и налаза у извештају из програма „iThenticate“, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације **”Научно дело Александра Поповића”** аутора Теодоре Матић, констатовано је да утврђено подударарење текста износи 17%.

Овај степен подударности последица је **личних имена, библиографских података о коришћеној литератури, примарно јер се ауторка дисертације определила за систем фуснота, а не парентеза, које, с обзиром на тему и методологију рада представљају правилан одабир**, што је у складу са Чланом 9. *Правилника*.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *„Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду“*, извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

X ЗАКЉУЧАКИ ПРЕДЛОГ

Комисија за оцену докторске дисертације констатује да је дисертација „Научно дело Александра Поповића“ кандидата Теодоре Матић оригинално и самостално научнодело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихватис позитивном оценом Извештај о оцени докторске дисертације под насловом „Научно дело Александра Поповића“, коју је урадио кандидат Теодора Матић под менторством дрЕме Петровић и да је, у складу са прописима, упути Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на разматрање.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

1. _____
др Ема Петровић, ментор

2. _____
др Дарко Танасковић
члан Комисије

3. _____
др Мирјана Маринковић
члан Комисије

4. _____
др Слободан Илић
члан Комисије